

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 octombrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă, Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc, Ghenadie Nicolaev,

a judecat în ședință publică recursurile ordinare declarate de partea vătămată Crețu Nicolae și inculpatul Munjiu Mihail Pavel împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 19 martie 2013, în cauza penală în privința lui

Munjiu Mihail Pavel, născut la 07 noiembrie 1964,
originar și domiciliat r-l Căușeni s. Tănătari.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 03.03.2012-24.12.2012
2. în instanța de apel: 13.01.2013-19.03.2013
3. în instanța de recurs: 04.06.2013-15.10.2013

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

procurorul, Sergiu Crîjanovschi, care a solicitat respingerea recursurilor.

avocatul, Gorencu Cornelia, care a solicitat respingerea recursului părții vătămate și admiterea recursului inculpatului.

inculpatul, Munjiu Mihail, a solicitat respingerea recursului părții vătămate și admiterea recursului său.

partea vătămată, Crețu Nicolae, care a solicitat admiterea recursului său și respingerea recursului inculpatului.

avocatul, Cevdari Vladimir, care a solicitat admiterea recursului părții vătămate și respingerea recursului inculpatului.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 24 decembrie 2012, Munjiu M.P., a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. În conformitate cu art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 3 ani.

Acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului material a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța în ordine civilă.

A fost încasat de la Munjiu M.P. în beneficiul părții vătămate, Crețu Nicolai, prejudiciul moral în mărime de 20.000 lei.

2. Potrivit sentinței, Munjiu M.P., la 06 octombrie 2011, în jurul orei 23⁴⁰, aflîndu-se în centrul s. Tănătari, r-l Căușeni, văzînd că între feciorul său, Munjiu Artur și Crețu Nicolae s-a iscat o ceartă, urmărind scopul cauzării leziunilor corporale ultimului, cu un băț l-a lovit în regiunea capului și ulterior l-a dus în parcul satului, unde i-a aplicat multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți

ale corpului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală leziuni corporale grave, periculoasă pentru viață.

Acțiunile inculpatului Munjiu M.P., au fost calificate în baza art. 151 alin. (1) CP, adică *vătămare intenționată gravă a integrității corporale*.

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Munjiu M.P., să fie condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. Acțiunea civilă să fie admisă în principiu. În motivarea apelului, procurorul a invocat blândețea pedepsei și neatingerea scopului său prevăzut de art. 61 Cod penal.

3.2 Partea vătămată, care a solicitat casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată pedeapsă penală maximă și să fie încasat prejudiciul material în sumă de 91.604 lei și prejudiciul moral în sumă de 110.000 lei, invocând că instanța de apel nu a dat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, n-a ținut cont de caracterul social periculos al infracțiunii comise, de circumstanțele cauzei și de personalitatea inculpatului și în dosar sunt administrate suficiente probe ce ar confirma cuantumul prejudiciului material.

3.3 Inculpatul, care a solicitat casarea parțială a sentinței, cu pronunțarea unei hotărâri prin care să-i fie micșorată pedeapsa și termenul de probă, precum și suma prejudiciului moral, deoarece lucrează doar el în familie și nu are posibilitate de a o achita.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 19 martie 2013 au fost admise parțial apelurile, casată parțial sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre prin care Munjiu M.P. a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. A fost modificată suma cuantumului prejudiciului moral cauzat și s-a încasat de la Munjiu M.P. în folosul părții vătămate, Crețu Nicolai – 40.000 lei. În rest sentința a fost menținută.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a conchis că, acțiunile lui Munjiu M.P. au fost corect încadrate în prevederile art. 151 alin. (1) Cod penal, adică a comis vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

Instanța de apel a constatat că în cadrul ședinței de judecată vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate a fost pe deplin dovedită. Ilegalitatea administrării probelor de către instanța de fond nu a fost invocată, părțile fiind de acord cu probatoriul constatat și încadrarea acțiunilor inculpatului în prevederile legale.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a considerat neîntemeiată concluzia instanței de fond cu privire la aplicarea art. 90 Cod penal și mărimea prejudiciului moral de 20.000, care nu este proporțională cu suferințele ce i-au fost provocate părții vătămate de către inculpat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către:

5.1 Partea vătămată, care solicită în baza art. 427 alin. (1) pct. (10) Cod de procedură penală, casarea parțială a deciziei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care a-i aplica inculpatului în temeiul art. 151 alin. (1) Cod penal pedeapsa maximă cu închisoare și încasarea prejudiciului material în sumă de 91.604 lei și prejudiciul moral în sumă de 110.000 lei. În motivarea recursului a invocat că, corectarea inculpatului poate avea loc numai cu aplicarea pedepsei maxime cu închisoare, deoarece a săvârșit o infracțiune din categoria celor grave, anterior a fost judecat pentru vătămare gravă a integrității corporale, deși antecedentele sunt stinse nu a făcut concluzia necesară, se caracterizează negativ la locul de trai. La materialele cauzei sunt suficiente probe care demonstrează cuantumul prejudiciului material cauzat de către inculpat.

5.2 Inculpat, care solicită casarea deciziei în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, cu menținerea hotărârii primei instanțe, invocând că i-a fost înrăutățită situația și nu s-a ținut cont de circumstanțele atenuante: caracteristica de la lucru, este unicul întreținător în familie și lipsa antecedentelor penale.

6. Judecând recursurile declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează respingerea acestora, ca inadmisibile, din următoarele considerente:

Recurenții consideră decizia instanței de apel neîntemeiată numai în partea stabilirii pedepsei și laturii civile, astfel, în privința calificării acțiunilor inculpatului Munjiu M.P. în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs nu se va expune.

Instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel a admis apelurile declarate, concluzionând că la soluționarea chestiunii cu privire la stabilirea pedepsei, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor articolelor 7, 61, 75 Cod penal.

Colegiul menționează că instanța de apel a constatat întemeiat că, instanța de fond, la numirea pedepsei, nu a ținut cont de caracterul social periculos al infracțiunii, de circumstanțele cauzei, cât și de personalitatea inculpatului. La locul de trai inculpatul se caracterizează satisfăcător, fiind indicat faptul, că la primărie și inspectorul de sector au fost prezentate plângeri în privința comportamentului ultimului. Deși, antecedentele penale în privința inculpatului sunt stinse, faptul, că anterior a fost condamnat pentru infracțiuni analogice - îl caracterizează și denotă că concluzii necesare nu și-a făcut. Leziunile corporale stabilite la partea vătămată vorbesc despre caracterul impulsiv și crud al inculpatului. Până în prezent ultimul nu regretă de fapta comisă, nu se căiește în cele săvârșite, nu a întreprins măsuri în vederea recuperării prejudiciului material cauzat prin infracțiune. Ori, instanța de fond urma să țină cont de scopul pedepsei penale care este restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului precum și prevenirea de săvârșire a noilor infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul consideră legală concluzia instanței de apel referitor la faptul că aplicarea art. 90 Cod penal nu era proporțională faptei comise, motiv din care s-a dispus aplicarea pedepsei, închisoare cu executare reală.

La fel, instanța de apel just a ținut cont de faptul, că inculpatul are doi copii la întreținere și a considerat posibil de a aplica măsura de pedeapsă prevăzută de limita de jos a sancțiunii prevăzute pentru infracțiunea comisă.

Astfel, Colegiul remarcă că argumentul părții vătămate cu privire la aplicarea pedepsei maxime cu închisoare, nu este incident în cazul supus judecării, deoarece toate motivele invocate de recurent în susținerea acestui argument (a săvârșit o infracțiune din categoria celor grave, anterior a fost judecat pentru vătămare gravă a integrității corporale, deși antecedentele sunt stinse nu a făcut concluzia necesară, se caracterizează negativ la locul de trai), deja au fost luate în considerație de instanța de apel la dispunerea pedepsei, închisoare cu executare reală, fiind excluse prevederile art. 90 Cod penal.

Instanța de recurs apreciază că, față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa de 3 ani închisoare cu executare reală a pedepsei, este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale.

În privința argumentului menționat de către inculpat, cu privire la agravarea situației în propriu apel, invocând art. 410 Cod de procedură penală, Colegiul atestă că acesta nu și-a găsit confirmare, deoarece conform materialelor dosarului au fost declarate 3 apeluri, de către: inculpat, parte vătămate și procuror. Instanța de apel soluționând cazul supus judecării a admis și apelul procurorului. În opinia instanței de recurs, aceasta înseamnă că odată ce procurorul a atacat cu apel sentința în defavoarea inculpatului, instanța de apel a avut dreptul de a-i agrava situația în orice sens acestuia, nefiind încălcate prevederile art. 410 Cod de procedură penală, și anume neagravarea situației în propriul apel.

În partea laturii civile, Colegiul atestă că instanța de apel întemeiat a constatat, că instanța de fond, la încasarea prejudiciului moral nu a ținut cont de faptul, că în rezultatul vătămarilor corporale lui Crețu N., i-au fost cauzate mari suferințe fizice și morale, a rămas parțial inapt de muncă pe viață, nu este în stare să efectueze lucrări fizice, suma încasată fiind inechitabilă suferințelor psihice suportate. Din considerentele expuse, instanța de apel a dispus just încasarea în folosul părții vătămate sumei de 40.000 lei cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea încasării prejudiciului material, instanța de fond legal a dispus admiterea în principiu a acțiunii civile, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să hotărască instanța civilă, deoarece probele prezentate în instanță nu sunt suficiente pentru a emite o hotărîre legală și întemeiată, iar înscrisurile anexate nu sunt certificate în modul stabilit de legislație.

Astfel, instanța de recurs reține netemeinicia criticii părții vătămate privind prezența în dosar a probelor ce demonstrează cuantumul prejudiciului material, iar instanța de apel întemeiat a lăsat spre examinare în procedura civilă pretențiile materiale invocate de ea, asigurând, astfel, condiții egale părților de a prezenta argumente și probe întru confirmarea pozițiilor sale în acest aspect.

În recursurile declarate de către recurenți se invocă ca temei art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală.

Conform pct. 6) al articolului menționat, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Astfel, Colegiul constată că temeiul invocat de recurent nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel, respectând prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată a cuprins temeiurile de fapt și de drept ce au dus la admiterea parțială a apelurilor, precum și motivele adoptării soluției date, și respectând prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate. Mai mult ca atât, recurentul nu a specificat asupra căror motive concrete invocate în apel nu s-a expus instanța de apel.

Conform pct. 8) al articolului menționat, hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde. Însă, Colegiul evidențiază că inculpatul declarând apelul și recursul prezent a contestat hotărârile adoptate pe caz numai în partea individualizării pedepsei și nu în partea calificării acțiunilor lui sau a prezenței tuturor elementelor a infracțiunii incriminate, ce denotă faptul că temeiul de recurs prevăzut la acest punct nu reflectă argumentele și motivele expuse în cererea de recurs, astfel, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate în acest aspect.

Conform pct. 10) al aceluiași articol, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. În cauza de față, pedeapsa s-a aplicat în limitele legii, avînd în vedere prevederile art. 61 și 75 Cod penal, deci în asemenea condiții lipsesc temeiurile legale pentru a admite recursurile declarate.

Concluzionînd cele menționate, instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză nu se constată erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală și ca urmare Colegiul constată că hotărârea atacată este legală și întemeiată, deoarece faptelor comise de inculpat s-a dat o încadrare juridică corectă, motivarea soluției fiind bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal, pedeapsa fiind stabilită de instanța de apel argumentat, luându-se în considerare prevederile legale ce reglementează acest aspect.

În acest context, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de către partea vătămată și inculpat în recursurile declarate sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil concluzia de respingere a acestora ca inadmisibile cu menținerea hotărârii contestate.

7. În conformitate cu prevederile art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de partea vătămată Crețu Nicolae și inculpatul Munjiu Mihail Pavel, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 19 martie 2013, în cauza penală în privința lui **Munjiu Mihail Pavel**, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 05 noiembrie 2013, ora 09.50.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Iurie Diaconu
	(semnătură)	Ion Arhiliuc
	(semnătură)	Ghenadie Nicolaev

Copia corespunde originalului

Judecător: **Nicolae Gordilă**